

Børne Blad

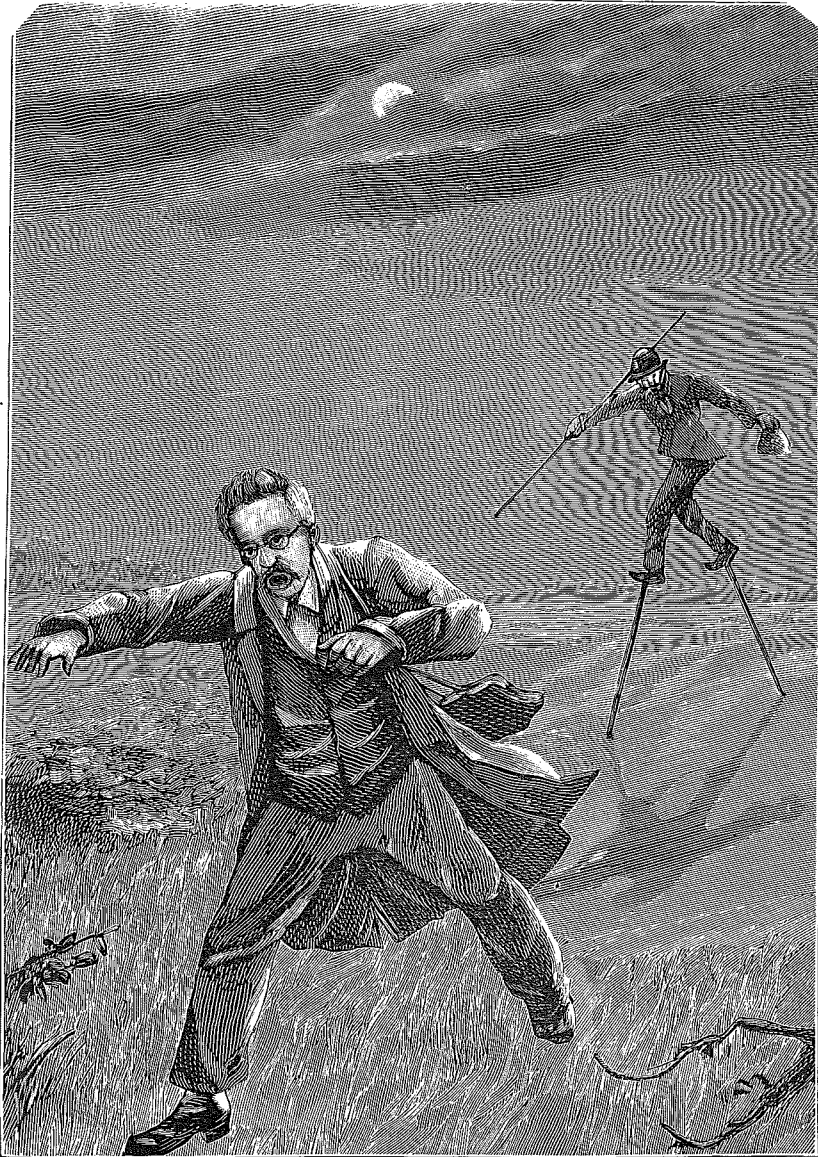

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 13.

1ste april 1894.

20de aarg.

Paas flugt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspst. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspst. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspektionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Mulsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tretende lektse.

Det syvende bud.

ABC-klassen: Det syvende bud.

Katekismus-klassen: Det syvende bud og Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: Det syvende bud, Luthers forklaring, 1 Tess. 4, 6 (Sp. 150) og 1. Kor. 2, 13 (Sp. 158).

U i k.

1. Hvad forbyder Gud os i det syvende bud? Vi skal ikke stjæle.
2. Naar stjæler vi? Naar vi tager andres penge eller gods fra dem med vold eller tilbender os dem med falske varer eller nogen iblg.
3. Hvad taltes de, som uden sken af ret tager andres penge eller gods fra dem? Tyve eller røvere (Bbh. 65).
4. Men hvad er ogsaa de, som tilbender sig andres penge eller gods med falske varer eller nogen iblg? Ogsaa de er tyve.
5. Nævn nogen, som stjæler ved hjælp af falske varer. Den, hvis varer eller arbejde ikke er værd den betaling, han tager derfor (1. Tess. 4, 6; Eksempler).
6. Nævn nogle af dem, som stjæler med ibl. Den, som ikke giver tilbage, hvad der er ham taant eller betroet; den, som ikke betaler fuldt for det arbejde eller de varer, som sælges ham; den, som tager ubillig rente for laan (Eksempler).
7. Hvad skal man bømme om lotteri og andet lykkespil? Enhver maade, paa hvilken man søger egen vinding til næstens skade er tyveri.
8. Hvilken trufuld er i Guds ord udtalt mod alle, som mod dette bud foruretter eller bebrager sin næste? Herren er høvner over alt saadant.
9. Synder man blot da mod dette bud, naar man tager noget fra næsten? Nei, ogsaa naar man ikke giver ham, hvad han trænger, om man kan.
10. Hvad godt befaler Gud os nemlig i dette bud? Vi skal befordre andres gavn, og dertil beskjerme og forsvare dem (1. Kor. 2, 13; Abraham, Bbh. 8 og 9; Boaz, Bbh. 30; Eksempler).
11. Har vi da ikke ret til at bruge vor eiendom, som vi selv vil? Vor eiendom hører Gud til; vi er bare hans husholdere og maa bruge alt saaledes, som han vil.
12. Hvad bør vi især vogte os for, dersom vi vil bibarens for sund mod dette bud? For gjerrighed, øjethed og bobenskab.

Intet menneske er saa ubetydelig, at det ikke kan være vis paa, at dets eksempel enten kommer til at gjøre skade eller gavn.

Lessons for the Sunday School.

Thirteenth Lesson.

THE SEVENTH COMMANDMENT.

ABC Class: The Seventh Commandment.

Catechism Class: The Seventh Commandment and Luther's Explanation.

Explanation Class: The Seventh Commandment, Luther's Explanation, 1 Thess. 4. 6 (Qu. 150), and James 2. 13 (Qu. 158).

INSTRUCTION.

1. What does God in the seventh commandment forbid us? We must not steal.
2. When do we steal? When we rob our neighbor of his money or property, or bring it into our possession by unfair dealing and fraudulent means.
3. What are they termed, that, without the least appearance of right, take their neighbor's money or property? Thieves or robbers.—B. H. 65.
4. But what *are* also they, that bring it into their possession by unfair dealing and fraudulent means? They are also thieves.
5. Mention some one, that steals through unfair dealing and fraudulent means. He that charges more for what he does or sells, than it is worth.—1 Thess. 4. 6. Illustrate by examples.
6. Mention others, that in like manner commit theft. They that do not return what they have borrowed or received in trust; they that do not pay in full for whatever is sold them; they that charge too high interest for loans.—Illustrate by examples.
7. How ought lottery, raffle, and other gambling to be regarded? To seek one's own gain by harming others is always theft.
8. What threat of God should keep us from going beyond or defrauding our neighbor in any manner? "The Lord is the avenger of all such."
9. Do we break this commandment only, when we take something away from our neighbor? No, we sin against it also, when we do not give him, what he needs, if we are able to do so.
10. What does God, namely, in this commandment bid us do? We must assist our neighbor to improve and protect his property.—James 2. 13. Abraham.—B. H. 8 and 9. Boaz.—B. H. 30. Illustrate by examples.
11. Have we, then, not the right to do with our property, as we please? Our property belongs to God; we are only his stewards, and must make only such use of it, as pleases him.
12. What should we especially beware of, if we would avoid breaking this commandment? Covetousness, idleness, wastefulness.

Al vinding i denne verden sker gennem tab. Høfløbet maa falde paa det at værsløbet kan komme frem og vokse.

Lad ikke hjærighed og trofasthed vige fra dig, bind dem om din hals, skriv dem paa dit hjertes table! Saa skal du finde naade og god forstand for Guds og menneskers gne.

En nats forskrækkelser.

Efter en reisendes beretning.

(Med billede.)

Jeg har i mange aar ført et meget uroligt liv og været paa de forskjelligste kanter af vor Klode; jeg har reist tilbogs, tilhøst og tilføds, paa ceselryg og kamelryg og med offer til forspand; jeg har benyttet de fleste jernbaner paa jorden, og mange er de dampbaade, som har maattet befordre mig fra sted til sted. Jeg har lært at kjende folk af de mest forskjellige hudfarver, har set de mest brogede dragter og de besynderligste skikke, og da jeg tilsidst havde været omtrent overalt, mente jeg, at der for mig ikke længere fandtes noget nyt under solen. Men da skulde der, medens jeg mindst ventede det, hælde mig noget, som bragte haarene til at reise sig paa mit hoved.

Jeg havde været i Pyrenæerne, disse mægtige bjerge, som skiller Frankrig fra Spanien, og havde til hensigt ober Bayonne og Bordeaux at reise til Paris. Jernbanetoget afgik sent om eftermiddagen fra Bayonne, og da det mørkned, bruste det afsted gennem de øde hedeskræninger, som strækker sig langs den bifaste bugt. Om dagen vilde reisen gennem dette øde landskab formodentlig været overordentlig kjedelig, men i belysetningen fra de sidste solstråler, som bragte den vestlige himmel til at rødme, frembød egnen et eiendommeligt prægtigt billede, som hensatte mig i en drømmende stemning. Jeg sad magelig i mit vognhjørne og saa ud og lod tankerne svæve ud over det stille hedesandskab, der lignede en rolig havflade. Jeg fik lyst til at stige ud og tage mig en ensom vandring over den mennesketomme flætte, især da maanen begyndte at kaste sit skær over egnen.

Naar blot toget vilde stanse! Jeg vilde ikke betænke mig, men ile hen gennem det stille landskab og den næste dag fortsætte min reise. . . . Da blev jeg pludselig vækket i mine drømme ved et voldsomt stød. Vor vogn blev kastet heftig frem og tilbage og blev derpaa staaende stille. Lokomotivet var kommet ud af skinnerne og laa pustende og dampende vestet overende. Heldigvis var intet menneske kommet tilskade. Jeg havde faaet mit pust opfyldt; før et nyt lokomo-

tiv kunde staves tilbage, og toget atter sætte sig i bevægelse, vilde der mindst hengaa tre timer. Og naturligtvis benyttede jeg denne tid til at virkeliggjøre, hvad jeg havde stillet og drømt om. Jeg forlod altsaa toget og tog veien lige ud paa fletten. Foran mine fødder blomstrede utallige hedeblomster, og her og der stod et fortrøblet furutræ, som sugede sin sparsomme næring af den tørre jordbund. Hvor forunderlig var ikke den dybe majestætiske stilhed, som omgav mig! Hvor uhyre liden syntes jeg ikke, at jeg selv var paa denne umaadelige flade, med den sunkende skjærbeklædte hvælving over mig ligesom over et vældigt hav. Og hvor stor og herlig syntes ikke i denne ensomhed himmelens og jordens staber mig at være! Jeg følte hans nærhed og kunde ganske nedstænke mig i ham og hans store verk. Ensomheden gjorde et overvældende indtryk paa mig.

Under min vandring begyndte mine tanker lidt efter lidt at slaa ind i en anden retning; de svævede tilbage til fortiden, til dengang jeg som liden barn sad paa min moders skød og lyttede til hendes fortællinger. O, hvilke kjære skikkelser der atter dukkede op for min sjæl.

Idet jeg saaledes gik og drømte med aabne øine, var jeg kommen længere og længere ind paa heden. Da blev jeg pludselig vækket ved en støi, og ved at se op fik jeg øie paa en kjæmpemæssig, sikkert 15 fod høi skikkelse, som hævede sig mørk i maanelystet. Jeg blev greben af en frygtelig rædsel, mit hjerte holdt næsten op at slaa, jeg følte haaret reise sig paa mit hoved, og en skjælvende fare gennem mit hele legeme. Med skrærende øine betragtede jeg den uhyggelige skikkelse, som truende syntes at svinge en lang lanse mod mig. Hvad kunde det være? Jeg gav mig ikke længe tid til at tænke derover, en usigelig rædsel drev mig i næste øieblik paa flugt. Ja, jeg tog vel tilbens; jeg samlede al min kraft og løb og løb saa hurtigt, mine fødder kunde bære mig. Allerede ved begyndelsen af min flugt mistede jeg min hat, men jeg stansede ikke engang for at tage den op; det gjalt for mig blot at komme bort fra denne uhyggelige kjæmpes nærhed.

Men til min skræk forfulgte uhyret mig, jeg kunde høre dets skridt bag mig. Greben

9551(111).

af dødsangst skræbte jeg affted iblinde. Bludselig fandt jeg mig liggende paa marken; jeg var snublet ober en fururod. Jeg ventede, at min sidste time var kommen, og søgte at samle mine tanker og forberede mig til enden.

Nu var uhyret ganske nær. Jeg kunde vistnok ikke se det, da jeg laa med ansigtet mod jorden, men jeg følte dets frygtelige nærhed og hørte lyden af dets fødder allerede tæt ved mit øre. Saaledes omtrent maatte en forbrøder være tilmode, naar skarpretterens øks allerede svævede ober hans nakke.

Jeg ventede dødsbugget. . . .

Da hørte jeg med engang en menneskelig stemme, som fra anselig høide lød ned til mig og paa fransk bondemaal raabte:

„Hei, min gode ven, De har mistet Deres hat! Her er den.“

„Hvad var det? Det lød jo rent menneskelig og venlig. Jeg videde at se op; paany følte jeg rædselen gjennemtrænge mig. Ved siden af mig stod den gaadefulde skilte med nogle uhyre ben høi som et træ. Men da høres atter den samme stemme sige: „Min ven, er der tilfødt Dem noget galt?“

Jeg blev roligere. Det skrækelige væsen lod til at være et slags menneske og af en meget godmodig art. Jeg betragtede den nøiere, og i næste øieblik var jeg paa benene, gned mine øine og satte derpaa i at le af fuld hals. Hvad var det for en forfærdelig svøgeskikkelse, jeg saaledes var flygtet for? Jo et skattars menneske, som mindst af alt tænkte paa at gjøre en noget ondt, men som — gik paa høie stifter. Endnu engang satte jeg i en voldsom latter, og sagde derpaa til manden, der med den lange stav, som han svang i sin høire haand, rakte mig min hat: „Hør, min gode mand, De har skræmt mig noget ganske forstrækelig. Hvorledes kan De finde paa at løbe omkring paa slige stænger. De har da sunde, friske fødder, som De kan bruge?“

„Ja det har jeg nok“, sagde manden, men her i egnen bruger næsten alle at gaa paa stifter. Vidste De ikke det?“

„Nei, havde jeg vidst det, havde jeg nok ikke taget sig tilbens.“

„Her er man næsten nødt til at gaa paa stifter“, sagde manden; „thi sanden og jordbunden paa heden vilde ellers ødelægge baade

sko og fødder. Og desuden kommer vi hurtigere frem paa vore stifter.“

„Ja, det har jeg faaet føle“, svarede jeg, „slige stift har jeg hidtil i mit liv aldrig set.“

Vi blev staaende en stund og samtale om egnen og dens beboere. Jeg fik vide, at paa grund af jordbundens beskaffenhed var det en fattig egn; beboerne drev mest paa med sædrift og var et nøisomt, sundt og tilfreds folkefærd. Saavel mænd som kvinder benyttede stifter, naar de ude paa marken vogtede sine faar. Naar de vilde hvile, tog de tilhjælp en tredje stav, som de førte med sig som en slags balancerstang. Det var denne, som jeg havde anset for en lanse. Denne er i sin øvre ende forsynet med et lidet bret. Naar de saa vil hvile, stikker de denne tredje stav ned i jorden bag sig og lætter sig paa det ovenil anbragte bret. Paa denne maade kan de blive siddende i lange tider og se til sine faar og forøvrigt faa tiden til at gaa ved læsning eller strømpestriking, noget heller ikke mændene holder sig for gode til.

Men jeg maatte tilfødt gaa affted, hvis jeg ikke vilde udsætte mig for, at jernbanetoget reiste fra mig. Gjerne havde jeg villet række det brave uhyre haanden til affted, men det var ikke muligt, hvor nedladende han end viste sig.

Da jeg en stund senere atter sad i jernbanevognen, og denne hurtig rullede henover heden, medens maanen viste sit brede ansigt paa himmelen, syntes jeg ligesom, at den fortrak sin mund til et spottisk smil og ligesom raabte ned til mig: „Slam dig, slam dig, gamle fyr!“

Skooliljen under sneen.

(E slutning.)

„Mor!“ raabte hun, „far, kom og hjælp mig, kom og hjælp Lili, kom, eller jeg dør. Na, kjære fader i himmelen, du alene kan hjælpe, vis mig en vei! . . . Hvis jeg blot kunde hvile lidt, men her, her er jo ly og læ“ og Lili udfødte et alædesstrig; thi foran hende aabnede sig ligesom en liden hule, hvor hun krøb ind.

Det var en snæver kløft, som granerne

ludede hen over og dækkede med saa tæt et væv af grene, at sneen ikke kunde trænge igennem, og det var lunt derinde; thi det var en raadyrfamilies vinterbolig, og seks raadyr laa paa de dynger af grannaale, hoorned kløftens bund var dækket.

Da Lili kom ind, reiste dyrene sig, men det lod ikke til, at de blev bange for hende; thi de laa paa hende med sine blide, brune øjne, som om de vilde trøste og berolige hende, og da hun sat sig om ved deres fødder, lagde de sig tæt op til hende, saa hun kunde varme sig mellem deres legemer. Det varede ikke længe, før hun sov trygt. Da hun vaagnede, var det morgen, men der var alligevel temmelig mørkt derinde; thi sneen forhindrede daghølet fra at trænge ind. Lili drak lidt melk og sølte sig forfrisket og styrket. Men hvorledes skulde hun komme hjem? Sneen velte endnu bestandig ned i uhyre masser og vilde snart helt tilspærre indgangen.

Der gik to dage og to nætter. Melken var for længe siden drukken op, og Lili sølte sig saa svag og mat, som om hun skulde dø. Alden dyrene vilde hun bære froksen i sig; men det var, som om de forstod, at det skalars lille menneskebarn, som boede hos dem, trængte til deres beskyttelse. De slukkede hendes hænder og lagde sig paa hendes smaa iskolde fødder. Dog var det ulykkelig, at dyrene begyndte at blive matte; ofte laa de stille hen, og Lili tænkte med skræk paa, at de maatte kunde dø før hende. „Na kjære, kjære dyr, I maa ikke forlade mig“, bad hun med sagte stemme; „vi vil dø sammen“, og hun slog sine arme om den nærmeste raas hals og luffede sine øjne.

Bludselig reiste raen sig, løftede hovedet og spidsede ørene. I næste øjeblik sprang alle dyrene op og løb hen mod den tilfrosne indgang. Et koldt luftpust trængte ind til Lili; snart lyder forvirrede stemmer i hendes øre. Hun hører, at der arbejdes med hakker og skoble; hvad er det for et jubelraab, og hvem er det, som hullende løfter hende op i sine arme og trykker hende ind til sit bryst? Det er hendes far, hendes kjære far, som hun havde troet hun aldrig skulde se mere her i livet.

„Mit barn!“ raabte Seppi, „min skovlilje, mit hjertes fryd!“ og han holdt hende saa fast, som om han aldrig mere vilde slippe

hende. Og da han ret forstod, hvorledes hendes liv var blevet reddet af raadyrene, skjulte den sterke mand ansigtet i sine hænder, og hans bryst arbejdede, som om det skulde sprænges.

„Aldrig mere“, raabte han, „aldrig mere i mit liv skyder jeg et raadyr; saa sandt hjælpe mig Gud!“

Lili blev bragt hjem og kom snart igjen til kræfter; ogsaa Gretti kom sig, glæden over datterens redning gjorde underverker. Hele egnen var kommen i bevægelse ved den sælsomme historie om barnet, som var blevet frelst hos dyrene, og deltagelsen viste sig paa mange maader. Der strømmede gaver ind til den fattige familie saaledes, at ikke blot den øieblikkelige nød blev afhjulpen, men at ogsaa fremtiden kunde sees imøde med haab og fortrøstning. Det blev ikke svært for Seppi at holde, hvad han havde lovet i det lykkelige øjeblik, da han gjenfandt sit barn levende og uskadt, og han takker Gud, som bestjærmede hende i nødens stund og brugte sine ufornuftige skabninger som redskaber til hendes frelse.

Ikke hjemme.

En dame, som hørte en af sine bekendte give pigen følgende ordre: „Fruen er ikke hjemme“; fortalte følgende historie: „For mange aar siden lod jeg altid mine piger, naar jeg ikke var oplagt til at tage mod fremmede, svare: Fruen er ikke hjemme.“ En dag gav jeg atter pigen den udtrykkelige ordre ikke paa nogen maade at forstyrre mig. Da jeg mødte ved middagsbordet, saa min mand forbausset paa mig og sagde: „Har du ikke hørt det?“ Da fortalte han, at min kjæreste veninde, som boede kun faa skridt fra os, var død om eftermiddagen. Jeg kunde ikke forstaa, hvorfor jeg ikke var bleven henvet, og spurgte pigen, om hun ikke havde noget bud til mig. Hun svarede, at 3 gange havde der været en og spurgt efter mig; men efter min ordre havde hun svart: Fruen er ikke hjemme. Lænk Dem mine søllester, da jeg hørte, at min døende veninde for-gjæves havde sendt bud efter mig. Da hun havde forstaaet, at hun ikke kunde leve, havde hun sagt, at hun havde noget, som hun maatte fortælle mig; men da jeg ikke var at træffe, døde hendes hemmelighed med hende.“

Missionssparebøssen.

Efter at have endt et missionsforedrag tog en prædikant frem nogle sparebøsser og sagde:

„Den, som vil have en sparebøsse for at samle noget til missionen, kan melde sig. Jeg vil bede vedkommende at forsøge paa at lægge lidt i den hver uge og ved aarets slutning lade den tomme. Er der da meget i den, saa er det jo bra, og er det lidt, saa er ogsaa det lille velkomment.“

Snart faaes flere hænder at strække sig frem efter sparebøsser. Prædikanten lagde merke til, hvorledes blandt andet ogsaa en liden elveaarsgammel pige ivrig hvistede noget til en ung mand med et sygeligt udseende, sandsynligvis hendes fader.

„Hvad er det, som den lille vil?“ spurgte prædikanten.

„Na, hun vil have en sparebøsse hun ogsaa.“ svarede faderen. „Men hvad skal hun lægge i den? Jeg er bare en fattig smedsvend.“

„Lad eders lille pige tage imod denne sparebøsse. Kan hun saa noget at lægge i den, er det bra; og faar hun intet, saa skaer det ialfald ikke, om hun har faaet bøssen.“

Med straalende øine tog den lille imod sin sparebøsse.

Efter et aars forløb skulde bøsserne tømmes. Ogsaa smedsvenden mødte frem; han var om muligt endnu blegere end tidligere. For tre uger siden var hans hustru død, og for tre dage siden havde man ogsaa baaret hans tolvaaersgamle datter til graven. Bøsserne afleveredes; ogsaa smedsvenden kom efter foredragets slutning frem til prædikanten og gav ham sin.

„Her er sparebøssen, mit barns sidste testamente,“ sagde han. „Der skal være 25 øre i den; thi jeg gav hende hver uge én øre, som hun regelmæssig lagde i sparebøssen, den sidste paa selve dødsengen.“

Sparebøssen aabnedes, og der fandtes ganske rigtig 25 øre i kobberpenge i den, men desuden en femogtyveøring.

Faderen blev forstrækket. Hvorfra har barnet faaet femogtyveøringen? Jeg har ikke givet hende den, og heller ikke har min kone

gjort det. Skulde hun have faaet den paa en uerlig maade?

Bedrøvet gik den stakkels mand hjem. Med det forud saa lyse minde om hans barn blandede sig nu en smertelig følelse. Overgiven til sine sørgmodige tanker satte han sig i en krog i sit nu saa ensomme hjem. Da traadte en kvinde ind, som ofte havde besøgt den lille pige under hendes sygdom. Hun merkede snart, at ved siden af smerten over tabet trykkede ogsaa noget andet faderens hjerte. Men da hun fik vide aarsagen til hans bekymring blev hun dybt rørt. „Sørg ikke over Deres barn, men vær tvertimod glad,“ sagde hun. „Det er jeg, som har givet hende skillingen. Da jeg sidste gang besøgte hende, var De ikke hjemme. Jeg fandt den lille plaget af febertørst, og jeg gav hende da hin femogtyveøring og sagde, at hun fik lade sin papa kjøbe appelsiner eller noget andet læskende til hende for den, naar han kom hjem. Og saa har hun lagt den i missionsbøssen uden at sige et ord derom.“

Prædikanten fortalte ved en senere leilighed denne tildragelse. Efter foredragets slutning kom en frue hen og rakte ham et kostbart smykke. Han følte sig rent i forlegenhed, hvorvidt han skulde tage imod smykket eller ikke; men damen sagde: „Naar dette febersyge barn kunde ofre den sidste vedertægelse, som blev budt hende, saa maa vel jeg kunne ofre denne luksusartikel. De maa anvende smykket, som De selv vil; jeg vil kun bede Dem om en ting: Træffer De nogen gudfrøgtig, fattig familie, som vilde saa en virkelig hjælp ved de penge, som De faar for smykket, saa brug dem endelig dertil. Jeg har givet smykket til Herren.“

(Efter Jb. Barnav.)

